

บทที่ 4

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง การศึกษาระบบสวัสดิการสังคมเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ : กรณีศึกษาผลกระทบต่อคนพิการที่ประสบความสำเร็จและสามารถเป็นแบบอย่างในสังคม ประกอบด้วย 1) สรุประบบบริการสวัสดิการสังคมอื่นๆ นอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในประเทศและต่างประเทศ 2) สรุปความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และการพัฒนาระบบบริการสวัสดิการสังคมอื่นๆ และระบบบริการสวัสดิการสังคมที่กำหนดไว้ในมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 3) สรุปการดำเนินชีวิตของต้นกล้าต้นแบบคนพิการ 4) ข้อเสนอแนะ โดยมีสาระสรุปและข้อเสนอแนะดังนี้

1. สรุประบบบริการสวัสดิการสังคมอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในประเทศ และต่างประเทศ

1.1 สรุประบบบริการสวัสดิการสังคมในต่างประเทศ

จากการศึกษาสรุประบบสวัสดิการสังคมในประเทศสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส อังกฤษ และสิงคโปร์ มีข้อสรุปดังนี้

ระบบสวัสดิการในประเทศสหรัฐอเมริกา

สาระสำคัญของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการในประเทศสหรัฐอเมริกา

1. การจ้างงาน กำหนดให้นายจ้างผู้มีลูกจ้างมากกว่าหรือเท่ากับสิบห้าคน ให้เปิดโอกาสให้ผู้พิการมีสิทธิในการรับการทำงานและผลประโยชน์เช่นเดียวกับลูกจ้างปกติ
2. กิจกรรมของรัฐ กำหนดให้หน่วยงานของรัฐทุกขนาดจัดเตรียมและให้โอกาสกับผู้พิการให้ได้รับความสะดวกและโอกาสที่เท่าเทียมกันเช่นเดียวกับบุคคลปกติในการได้รับบริการของรัฐ อาทิเช่น การศึกษาภาครัฐ การขนส่งมวลชน การเลือกตั้ง เป็นต้น
3. การขนส่งมวลชน เจ้าหน้าที่ต้องปฏิบัติเหมาะสมและไม่เลือกปฏิบัติแก่ผู้พิการตลอดจนต้องจัดเตรียมข้อหรือแก้ไขรถขนส่งมวลชนให้ผู้พิการสามารถใช้บริการได้อย่างสะดวกและเข้าถึง นอกจากนี้ยังควรจัดเตรียมรถพาราทรานซ์ิต ในการขนส่งผู้พิการที่ไม่สามารถใช้ระบบบริการสาธารณะในเมืองตน (พาราทรานซ์ิตคือรถบริการที่จะรับและส่งผู้พิการจากจุดหนึ่งไปอีกจุดหนึ่ง)

4. **ที่พักอาศัยและสถานบริการ** กำหนดให้ผู้ที่เป็นเจ้าของที่พักอาศัยและสถานบริการต่าง ๆ ที่ให้การเช่าและบริการให้จัดเตรียมบริการให้เหมาะสมแก่คนพิการและปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ระบุเกี่ยวกับมาตรฐานทางสถาปัตยกรรมสำหรับอาคารหรือปรับปรุงแก้ไขอาคารให้มีความเหมาะสม ปรับปรุงนโยบายในการสื่อสารประสิทธิภาพกับคนพิการที่มีปัญหาในการได้ยินและการพูดตลอดจนการเข้าถึงสิ่งอำนวยความสะดวกแก่คนพิการ
5. **ระบบโทรคมนาคม** กำหนดให้ผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่จัดเตรียมระบบให้บริการให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการที่มีปัญหาในการสื่อสารตลอด 24 ชั่วโมง 7 วันต่อสัปดาห์ โดยระบบจะช่วยผู้บริการในการสื่อสารสู่บุคคลที่สาม
6. **พระราชบัญญัติโทรคมนาคม** ตามกฎหมายมาตรา 255 และมาตรา 251 (a) ของพระราชบัญญัติการสื่อสารของปี 1934 ของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมในปี 1996 กำหนดให้ผู้ผลิตอุปกรณ์โทรคมนาคมและผู้ให้บริการโทรคมนาคมต้องตรวจสอบว่าอุปกรณ์สามารถให้ผู้พิการเข้าถึงและใช้งานได้ อุปกรณ์การสื่อสารหมายถึงโทรศัพท์มือถือ วิทยุติดตามตัว บริการรอสาย และ Call center

ระบบสวัสดิการในประเทศฝรั่งเศส

องค์กรและผู้ดูแลและรับผิดชอบคนพิการในประเทศฝรั่งเศส

องค์กรที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับคนพิการโดยตรง พิจารณาแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. องค์กรระดับท้องถิ่น (การให้คนพิการสามารถเข้าถึงบริการได้ทุกพื้นที่)
 - (1) ศูนย์ดูแลคนพิการประจำเป็นลักษณะของศูนย์บริการครบวงจรสำหรับการดำเนินงานเอกสารต่าง ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการ โดยกำหนดให้แต่ละจังหวัดมีศูนย์บริการประจำจังหวัดที่รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องสิทธิและสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่กำหนดไว้สำหรับคนพิการ ซึ่งได้มีการดำเนินการแล้วตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2006
 - (2) คณะกรรมการบริหารศูนย์ดูแลคนพิการประจำจังหวัด กำหนดให้ประธานคณะกรรมการองค์การบริหารส่วนจังหวัดทำหน้าที่ประธานของคณะกรรมการบริหารศูนย์ฯ อำนาจบริหารงานศูนย์ฯ
 - (3) คณะทำงานสหวิชาการ เป็นคณะทำงานที่อยู่ในศูนย์บริการประจำจังหวัด ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญแขนงต่าง ๆ เช่น แพทย์ พยาบาล นักกายภาพบำบัด นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ บุคลากรทางการศึกษา และนักจัดหางาน เป็นต้นตามความเหมาะสม สภาพความพิการและลักษณะเฉพาะของคนพิการแต่ละบุคคล
 - (4) คณะกรรมการว่าด้วยสิทธิและการพึ่งพาตนเองได้ของคนพิการ ทำหน้าที่ได้แก่การคุ้มครองบุคคลพิการและกำหนดมาตรการเพื่อรับรองการเข้าสู่ระบบการศึกษา อาชีพหน้าที่การทำงานและการ

สังคม และพิจารณาความเหมาะสมเกี่ยวกับสถานะหรือสัดส่วนของสภาพความพิการกับเงินช่วยเหลือที่จัดสรรให้คนพิการ

(5) ศูนย์ให้ความช่วยเหลือเพื่อให้คนพิการสามารถดูแลตนเองได้รับผิตชอบในการจ่ายเงินเพื่อช่วยเหลือเพื่อให้คนพิการสามารถดูแลตนเองได้ และการจ่ายเงินช่วยเหลือพิเศษส่วนบุคคล โดยรับรองความเสมอภาคในการปฏิบัติต่อคนพิการให้ทั่วถึงทุกพื้นที่เป็นทั้งหน่วยที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินและเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือทางด้านเทคนิคอีกด้วย

2. องค์กรที่ทำหน้าที่รวบรวมการศึกษาวิจัย และพัฒนาเกี่ยวกับคนพิการ

(1) คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านคนพิการแห่งชาติทำหน้าที่ในการจัดให้มีการร่วมมือในการกำหนดแนวนโยบายระดับชาติเพื่อประโยชน์แก่คนพิการและการนำนโยบายในส่วนที่เกี่ยวข้องไปสู่การปฏิบัติ โดยสามารถหยิบยกปัญหาทุกเรื่องเกี่ยวกับนโยบายด้านคนพิการขึ้นมาพิจารณาได้เอง และทำหน้าที่ในการให้คำปรึกษาแก่รัฐมนตรีซึ่งมีภาระหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับคนพิการ

(2) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ปรึกษาด้านคนพิการ (ระดับจังหวัด) กำหนดให้มีองค์กรที่ปรึกษาระดับท้องถิ่นทำหน้าที่ในการให้ความเห็นและข้อเสนอแนะในการวางแผนนโยบายเกี่ยวกับคนพิการในด้านการดำรงชีวิตในสังคมและการจัดทำแผนระดับท้องถิ่นเพื่อสนับสนุนความร่วมมือจากทุกหน่วยงาน สถาบัน และมูลนิธิ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านที่เกี่ยวกับการศึกษา การนำคนพิการเข้าสู่สังคมและประกอบอาชีพ การเข้าถึงบริการ ที่พักอาศัย การเดินทาง การได้รับความช่วยเหลือทางมนุษยธรรม ทางเทคนิค การเข้าถึงด้านการศึกษา การท่องเที่ยว และศิลปะและวัฒนธรรม เป็นต้น

(3) การประชุมระดับชาติเกี่ยวกับคนพิการ จัดให้มีขึ้นทุก 3 ปี โดยเชิญผู้เข้าร่วมประชุมที่เกี่ยวข้อง เพื่อที่จะถกเถียงเกี่ยวกับการวางแผนนโยบายและเครื่องมือที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ รัฐบาลยื่นเสนอรายงานการปฏิบัติตามแนวนโยบายแห่งชาติที่กำหนดไว้เพื่อประโยชน์แก่คนพิการต่อที่ประชุมรัฐสภาภายหลังจากรับฟังความเห็นของคณะกรรมการที่ปรึกษาคนพิการแห่งชาติ การจัดประชุมระดับชาติเกี่ยวกับคนพิการได้จัดให้มีขึ้นเป็นครั้งแรกในวันที่ 10 มิถุนายน 2008

(4) ศูนย์สังเกตการณ์แห่งชาติเกี่ยวกับการอบรมให้ความรู้ การศึกษาวิจัย และการประดิษฐ์และการเปลี่ยนแปลงสิ่งใหม่ ๆ เกี่ยวกับคนพิการทำหน้าที่เป็นผู้กำหนดแนวทางการร่วมมือเกี่ยวกับนโยบายด้านการป้องกันและการค้นคว้าวิจัยปัญหาด้านสุขภาพตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายว่าด้วยสุขภาพแห่งชาติ การศึกษาวิจัยมุ่งเน้นที่การสำรวจสามโนประชากรของบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากความพิการหรือโดยพยาธิสภาพเป็นเหตุที่มาของความพิการ เพื่อที่จะหาสาเหตุของความพิการหรือก่อให้เกิดสภาพความทุพพลภาพ เพื่อที่จะปรับปรุงคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นและพัฒนาการดำเนินการเพื่อปรับลดและป้องกันความเสี่ยงเกี่ยวกับสภาพความไร้สมรรถภาพ

3. องค์กรที่ทำหน้าที่ปราบปรามการเลือกปฏิบัติ ก่อตั้งโดยกฎหมายรัฐธรรมนูญมีผลตั้งแต่วันที่ 30 ธันวาคม 2004 ในรูปของคณะกรรมการโดยมีฐานะเป็นองค์กรทางปกครองอิสระทำหน้าที่เกี่ยวกับการปราบปรามการเลือกปฏิบัติทุกกรณีที่มีการกำหนดห้ามไว้โดยกฎหมาย หรือโดยข้อตกลงระหว่างประเทศที่ประเทศฝรั่งเศสได้มีการลงนามผูกพัน องค์กรดังกล่าวประกอบด้วยคณะกรรมการที่ปรึกษาและสำนักงานสาขาประจำภาค จากสถิติเรื่องร้องเรียนที่เสนอมายังองค์กร ปรากฏว่าการร้องเรียนเกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติอันเนื่องมาจากเหตุของความพิการและสุขภาพมีจำนวนมากที่สุด ซึ่งในปี 2007

ปรากฏเรื่องร้องเรียนสูงถึงร้อยละ 22 และการเลือกปฏิบัติส่วนที่มีการร้องเรียนสูงมากเป็นกรณีพิเศษ อาชีพการงานโดยมีการร้องเรียนสูงถึงร้อยละ 50 สำหรับการเข้าถึงบริการสาธารณะคิดเป็นร้อยละ 22

สภาพของกฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบันเกี่ยวกับคนพิการในประเทศฝรั่งเศส

รัฐบัญญัติ ลงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2005 เป็นกฎหมายสำคัญและสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการ กว้างไกลของกฎหมายเกี่ยวกับคนพิการ ซึ่งกฎหมายดังกล่าวบัญญัติเกี่ยวกับความเสมอภาคด้านสิทธิ และโอกาสของคนพิการ การมีส่วนร่วมและสถานะความเป็นพลเมืองของคนพิการ โดยเป็นการพัฒนา ตั้งแต่เรื่องที่เป็นรากฐานเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของคนพิการ ซึ่งเนื้อหาตามกฎหมายดังกล่าว จะไปปรากฏแทรกอยู่ในประมวลกฎหมายของฝรั่งเศสในด้านต่าง ๆ เช่น ประมวลกฎหมายว่าด้วย มาตรการทางสังคมและครอบครัว ประมวลกฎหมายว่าด้วยการศึกษา ประมวลกฎหมายว่าด้วย สวัสดิการสังคม ประมวลกฎหมายว่าด้วยสุขภาพแห่งชาติฉบับปรับปรุงใหม่ ประมวลกฎหมายว่าด้วย ประมวลกฎหมายว่าด้วยท้องถิ่น (code rural) ประมวลกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร (code de construction et de l'habitation) เป็นต้น

สาระสำคัญของรัฐบัญญัติฯ กำหนดเนื้อหาเกี่ยวกับคนพิการในเรื่องดังต่อไปนี้

- (1) การศึกษารับรองเด็กทุกคนที่มีสภาพความพิการให้ได้รับสิทธิในการลงทะเบียน เช่นเดียวกับเด็กปกติทั่วไปในโรงเรียนที่ใกล้ที่สุดกับที่สถานที่พักอาศัย
- (2) การทำงานกำหนดเงื่อนไขที่กำหนดให้บริษัทที่มีคนทำงานมากกว่า 20 คน ต้องมี คนงานที่พิการเข้าทำงานไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 และเพิ่มบทกำหนดโทษ เพื่อที่จะสร้างความร่วมมือ ความเข้าใจอันดีให้กับผู้ว่าจ้างของภาครัฐ
- (3) สิทธิในการได้รับการชดเชยได้วางหลักเรื่องสิทธิในการได้รับการชดเชยจากความ พิการ มาตรการชดเชยที่จัดหาให้หมายความรวมถึงความต้องการความช่วยเหลือทางเทคนิคหรือสัตว์ช่วยนำทาง การจัดระเบียบเกี่ยวกับที่พักอาศัยหรือยานพาหนะ ขึ้นอยู่กับ ความต้องการดำเนินชีวิตของคนพิการนั้น
- (4) ความสามารถในการเข้าถึงบริการกำหนดมาตรการการมีส่วนร่วมของคนพิการ ในการดำเนินชีวิตของคนเมือง และกำหนดเงื่อนไขบังคับให้ต้องจัดให้คนพิการสามารถเข้าถึงอาคาร การขนส่งมวลชนได้ โดยกำหนดให้ต้องดำเนินการดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลา 10 ปี
- (5) ศูนย์ดูแลคนพิการประจำจังหวัด (Maison départementale des personnes handicapées) มีศูนย์ดูแลคนพิการประจำจังหวัดเพื่อทำหน้าที่ด้านการดูแลและการให้ข้อมูล การให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำแก่คนพิการและสมาชิกในครอบครัวของคนพิการ รวมถึง สร้างความเข้าใจและความเห็นอกเห็นใจจากคนในสังคมต่อคนพิการ

ระบบสวัสดิการในประเทศอังกฤษ

นโยบายของรัฐเกี่ยวกับคนพิการ

นโยบายด้านสุขภาพ

คนพิการมีสิทธิได้รับบริการในด้านสุขภาพและสังคมเหมือนบุคคลทั่วไป รวมถึงได้รับสิทธิตามบทบัญญัติพิเศษที่กำหนดไว้ใน DDA ซึ่งกำหนดให้คนพิการได้รับบริการด้านสุขภาพและสังคม เช่น การผ่าตัด การรักษาโรคทางพันธุกรรม การเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลหรือหน่วยให้บริการเคลื่อนที่ คนพิการมีสิทธิได้รับการประเมินการให้ความช่วยเหลือด้านสุขภาพและสังคม จากหน่วยให้บริการทางสังคมขององค์กรปกครองท้องถิ่น ในการให้ความช่วยเหลือจะมีผู้เชี่ยวชาญซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการบำบัดโรคมาพบปะพูดคุยและประเมินความต้องการส่วนบุคคลของคนพิการว่าควรได้รับความช่วยเหลือในด้านใดบ้างเพื่อที่จะให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการได้อย่างมีประสิทธิภาพบริการที่คนพิการอาจขอรับความช่วยเหลือ ได้แก่ การดูแลด้านสุขภาพ การให้ความช่วยเหลือด้านอุปกรณ์และการปรับเปลี่ยนอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับการใช้งานที่บ้าน การให้ความช่วยเหลือในการจัดหาคนดูแลคนพิการ เป็นต้น การประเมินจะช่วยให้ทราบถึงความต้องการที่จำเป็นและสำคัญที่สุดของคนพิการและแสดงถึงความเสี่ยงหากคนพิการไม่ได้รับความช่วยเหลือ ในกรณีที่มีความจำเป็นให้ความช่วยเหลือ หน่วยให้บริการทางสุขภาพและสังคมจะพบปะพูดคุยกับคนพิการและจัดทำแผนการดูแล ซึ่งอาจได้รับความช่วยเหลือหรือความร่วมมือจากองค์กรเอกชนและองค์การอาสาสมัครต่าง ๆ หรือหากคนพิการต้องการความช่วยเหลือในด้านอื่น เช่น ที่อยู่อาศัย หรือคำแนะนำในด้านอื่น หน่วยให้บริการทางสุขภาพและสังคมจะแนะนำหน่วยงานที่คนพิการอาจขอรับความช่วยเหลือต่อไป

นโยบายด้านการศึกษา

กฎหมายหลักที่ให้การคุ้มครองด้านการศึกษาแก่คนพิการในประเทศอังกฤษคือ Disability Discrimination Act 1995 (DDA) และ Special Educational Needs and Disability Act 2001 (SEN) โดย (1) Disability Discrimination Act 1995 และที่แก้ไขเพิ่มเติมปี 2005 กำหนดให้โรงเรียนทุกโรงเรียนมีหน้าที่ภายใต้บทบัญญัติของ DDA จะต้อง มีหน่วยงานที่เรียกชื่อว่า "Responsible Body" ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานรับผิดชอบและปฏิบัติตามกฎหมาย ภายใต้ DDA โรงเรียนและ Responsible Body ต้องจัดให้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงที่เหมาะสมเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนที่พิการหรือบุคคลที่กำลังจะมาเป็นนักเรียนในอนาคต ซึ่งโรงเรียนมีหน้าที่ในการคำนึงถึงความต้องการของคนพิการที่อาจมีความพิการหลากหลายด้านเพื่อจัดให้การแก้ไขปรับปรุงหรือการเตรียมการครอบคลุมถึงความต้องการของนักเรียนที่อาจมีความพิการแตกต่างกัน และโรงเรียนจะต้องทบทวนนโยบาย แนวปฏิบัติ หรือวิธีการเพื่อเป็นหลักประกันว่าคนพิการจะไม่เสียเปรียบอันเนื่องมาจากความพิการของตน ส่วน (2) Special Educational Needs and Disability Act 2001 (SEN) จะให้ความคุ้มครองแก่ผู้ที่มีความต้องการทางการศึกษาเป็นพิเศษ ซึ่งหมายถึงสภาวะที่เด็กมีความยากลำบากในการเรียนรู้

มากกว่าเด็กคนอื่นในวัยเดียวกัน หรือมีความพิการที่ขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคในการใช้ประโยชน์
เรียนที่เตรียมไว้สำหรับเด็กทั่วไปในโรงเรียน SEN กำหนดให้โรงเรียนจัดให้มีเครื่องช่วยฟังหรือ
บริการ เช่น ป้ายสัญญาณ ล่าม หรือข้อมูลที่อยู่ในรูปแบบอักษรเบรลล์ หรือเทปบันทึกเสียง
ปัจเจกบุคคลสามารถเข้าถึงตามความต้องการเป็นพิเศษของแต่ละบุคคลได้

นโยบายด้านการทำงาน

DDA ห้ามมิให้นายจ้างเลือกปฏิบัติต่อคนพิการตั้งแต่ขั้นตอนการสมัครงาน ข้อกำหนด
สัญญาจ้าง หรือห้ามเลือกปฏิบัติเกี่ยวกับโอกาสในการฝึกงาน การเลื่อนตำแหน่ง หรือการให้บริการ
ประโยชน์อื่น นอกจากนี้ กฎหมายได้กำหนดให้นายจ้างมีหน้าที่ในการปรับปรุงแก้ไขเพื่อ
ความสะดวกในการทำงานแก่คนพิการ ได้แก่ การแก้ไขปรับปรุงสิ่งก่อสร้าง การแบ่งภาระหน้าที่
พิการให้บุคคลอื่นรับผิดชอบ การโยกย้ายให้คนพิการไปทำงานในตำแหน่งที่เหมาะสม การ
ข้อตกลงเกี่ยวกับชั่วโมงการทำงาน การอนุญาตให้คนพิการลางานในระหว่างเวลาทำงานเพื่อการ
การประเมิน หรือการรักษา การเปลี่ยนแปลงคำแนะนำหรือคู่มือในการทำงาน การเปลี่ยนแปลง
ในการทดสอบหรือการประเมิน หรือการจัดให้มีคนอ่านหรือล่าม เป็นต้น

นโยบายด้านการดำเนินชีวิตประจำวัน

DDA ให้สิทธิแก่คนพิการในการเข้าถึงการให้บริการ (Everyday Services) ใน
บทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองแก่คนพิการในการดำเนินชีวิตประจำวันในด้านอื่น ๆ ดังนี้

- การเลือกปฏิบัติเกี่ยวกับสินค้า สิ่งอำนวยความสะดวก และบริการ

DDA กำหนดห้ามเลือกปฏิบัติต่อคนพิการ เช่น ห้ามมิให้ผู้ให้บริการปฏิเสธ
ให้บริการแก่คนพิการ ห้ามเลือกปฏิบัติต่อคนพิการเกี่ยวกับมาตรฐานหรือมารยาทในการให้บริการ
ห้ามเลือกปฏิบัติเกี่ยวกับเงื่อนไขในการให้บริการ นอกจากนี้ กำหนดให้ผู้ให้บริการมีหน้าที่ในการ
เปลี่ยนแปลงแนวปฏิบัติ นโยบาย หรือวิธีการ และสภาพทางกายภาพของอาคารให้เหมาะสมกับ
ผู้ใช้บริการที่เป็นคนพิการด้วย

- การเลือกปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้าง

DDA กำหนดห้ามมิให้เลือกปฏิบัติในการจำหน่ายสิ่งปลูกสร้างให้แก่คนพิการและ
มิให้บุคคลที่มีหน้าที่ในการบริหารจัดการสิ่งปลูกสร้างเลือกปฏิบัติต่อคนพิการที่อาศัยอยู่ในสิ่งปลูก
เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ปฏิเสธหรือไม่อนุญาตให้คนพิการใช้ประโยชน์
สิ่งอำนวยความสะดวก หรือขับไล่ หรือทำให้คนพิการได้รับความเสียหาย

- การเลือกปฏิบัติเกี่ยวกับยานพาหนะและการขนส่ง

DDA ให้อำนาจ Secretary of State ในการออกกฎกระทรวงเกี่ยวกับการให้บริการ
ความปลอดภัยในการให้บริการแก่คนพิการโดยแท็กซี่ ยานพาหนะที่ให้บริการสาธารณะ (Public
Service Vehicles) และยานพาหนะที่ใช้ราง (Rail Vehicle)

ระบบสวัสดิการในประเทศสิงคโปร์

มาตรการในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในประเทศสิงคโปร์

มาตรการในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการที่รัฐบาลสิงคโปร์ได้ดำเนินการเองและในส่วนที่มีการร่วมมือกันระหว่างรัฐและเอกชน สามารถแบ่งได้ดังนี้

มาตรการด้านสุขภาพ

กฎหมายว่าด้วยโรงพยาบาลเอกชนและคลินิกการแพทย์ภายใต้การดูแลของกระทรวงสาธารณสุขได้กำหนดให้มีการจัดบ้านพักดูแลรักษา เพื่อบริการดูแลรักษาผู้ที่ไม่อาจรักษาตนเองที่บ้านได้ ซึ่งการบริการนี้ กระทรวงสาธารณสุขได้ทำงานอย่างใกล้ชิดกับองค์กรอาสาสมัครเพื่อดำเนินการและจัดตั้งบ้านพักดูแลรักษาให้เพียงพอกับความต้องการมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ กระทรวงสาธารณสุขได้จัดให้มีโครงการ Early Intervention Program for Infants and Children (EIPIC) ซึ่งเป็นโครงการที่ดูแลคนพิการในวัยเด็กตั้งแต่อายุ 0 - 6 ปี

มาตรการด้านการศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดให้มีโครงการต่าง ๆ ดังนี้

- ประเทศสิงคโปร์มีโรงเรียนพิเศษของเด็กพิการ จำนวนทั้งสิ้น 20 โรงเรียน (ข้อมูล ณ เดือนมกราคม 2552) ซึ่งมีการบริหารงานโดยองค์กรสวัสดิการอาสาสมัครต่าง ๆ โดยได้รับเงินทุนจากกระทรวงศึกษาธิการและสภาสวัสดิการสังคมแห่งชาติ ซึ่งโรงเรียนพิเศษดังกล่าวได้ดำเนินการสอนโดยมีหลักสูตรที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับประเภทความพิการของเด็กแต่ละกลุ่ม หลักสูตรต่าง ๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาศักยภาพของนักเรียนและช่วยให้มีความเป็นอิสระ ช่วยเหลือตัวเองได้ และมีส่วนร่วมในการสนับสนุนสังคม ทั้งนี้ จะมีการกำหนดแผนการศึกษารายบุคคล สำหรับนักเรียนทุกคน และนอกจากการเรียนในห้องเรียนแล้ว นักเรียนจะได้รับความช่วยเหลือและการฝึกอบรมจากผู้ช่วยแพทย์ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ เช่น นักจิตวิทยา นักบำบัดด้านการพูด นักอาชีวบำบัด นักกายภาพบำบัด และนักสังคมสงเคราะห์ ด้วย ภารกิจทั่วไปของโรงเรียนพิเศษของคนพิการ คือ ให้การศึกษาและการฝึกอบรมที่ดีที่สุดแก่เด็กเพื่อให้เด็กพิการสามารถมีบทบาทในสังคมได้อย่างดีและมีความเสมอภาคที่สุด

- โครงการ Integrated Child Care Program (ICCP) ซึ่งเป็นโครงการสำหรับช่วยเหลือคนพิการที่อยู่ในวัยเรียนชั้นประถมและมัธยม

- โครงการเงินกองทุนเพื่อการศึกษาจากกระทรวงศึกษาธิการ เป็นโครงการที่มีขึ้นเพื่อให้นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีและนักเรียนที่ศึกษาในโพลีเทคนิค ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการจะช่วยรับผิดชอบค่าเล่าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยของสิงคโปร์เป็นจำนวนเงินค่อนข้างสูงในรูปของเงินกองทุนเพื่อการศึกษา ซึ่งเงินทุนเพื่อศึกษานี้มีค่าเท่ากับส่วนต่างของค่าเล่าเรียนปกติ (ค่าเทอมและค่าหลักสูตรในมหาวิทยาลัย) และค่าเล่าเรียนที่นักศึกษาจ่ายจริง เงินกองทุนเพื่อศึกษามีไว้สำหรับนักเรียนที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษาและนักเรียนในโพลีเทคนิคทุกคน นักเรียนที่ต้องการรับเงินกองทุนเพื่อการศึกษาจะเสียค่าเล่าเรียนเพียงบางส่วนที่กองทุนนี้ครอบคลุมไม่ถึงเท่านั้น ซึ่งเงินกองทุนจะครอบคลุมเป็นจำนวนค่อนข้างสูงถึงประมาณ 65%-80% ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด ตัวอย่างเช่น ค่าเล่าเรียนเต็มของหลักสูตรปริญญาตรีทางธุรกิจของมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์

เท่ากับ 19,350 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อปีการศึกษา แต่หากมีเงินกองทุนอุดหนุนจะเหลือเพียง 6,220 ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อปีการศึกษา

มาตรการด้านการทำงาน

- โครงการ Job Redesign Scheme เป็นกองทุนจำนวนประมาณ 2 ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ สำหรับหน่วยงานเอกชนที่รับคนพิการเข้าทำงาน เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ภาคเอกชนรับคนพิการเข้าทำงาน
- โครงการ Shelter Workshops ช่วยเหลือให้คนพิการได้มีการทำงานในบริเวณที่พักอาศัย โดยจะติดตั้งเครื่องมืออุปกรณ์ที่จำเป็นในการทำงานในที่พัก หรือที่เรียกว่า Factory Setting
- โครงการบริการจัดหางาน ได้แก่ บริการหางานให้แก่คนพิการ ดำเนินการโดยหน่วยงานประชาชนคนพิการของกระทรวง (Ministry's Disabled People Section)
- ศูนย์กิจกรรม (Day Activity Centers (DAC)) ได้แก่ โครงการฝึกและพัฒนาทักษะประกอบอาชีพให้แก่คนพิการ และเป็นศูนย์ที่จัดกิจกรรมให้แก่คนพิการที่ครอบครัวไม่อาจดูแลได้ระหว่างวัน
- กองทุน Enable Fund ได้แก่ กองทุนที่สนับสนุนให้แก่หน่วยงานต่าง ๆ ที่ปรับสภาพสถานที่ทำงานเพื่อเอื้อแก่การทำงานของคนพิการ และได้เปลี่ยนชื่อเป็นกองทุน Open-Door Fund ในปี 2007 โดยขยายขอบเขตวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนและสร้างแรงจูงใจให้แก่คนพิการเพื่อเข้าทำงานใหม่อีกครั้ง รวมถึงสนับสนุนหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีการจ้างคนพิการทำงานเพิ่ม
- ศูนย์ Bizlink Centre Singapore ได้แก่ ศูนย์ที่จัดตั้งเพื่อให้คนพิการได้พบกับผู้มีอำนาจสั่งการในการจ้างงานและช่วยเหลือด้านสถานที่ทำงาน

มาตรการด้านการดำรงชีวิตประจำวัน

- (1) บ้านพักคนพิการ ได้แก่ Residential Homes เป็นบ้านพักอาศัยสำหรับคนพิการ โครงการนี้จะเป็นทางเลือกสุดท้ายสำหรับการดูแลคนพิการ เพราะต้องการให้คนพิการได้ฝึกฝนและอยู่กับครอบครัวและสังคม และยังมีบ้านพัก Hostels สำหรับคนพิการทำงาน
- (2) กองทุน Assistive Technology Fund (ATF) ได้แก่ กองทุนสำหรับเทคโนโลยีสำหรับคนพิการที่เป็นเครื่องช่วยความพิการ เพื่อให้คนพิการมีความสามารถในการดำรงชีวิตได้อย่างปกติ
- (3) โครงการ Disability Awareness and Public Education (DAPE) เพื่อสอดส่องดูแลคนพิการและให้ความรู้เกี่ยวกับคนพิการแก่สาธารณะโดยเฉพาะกลุ่มนายจ้างและบริษัท
- (4) โครงการ Caregiver Training Grant ได้แก่ โครงการอบรมให้ความรู้ในการดูแลคนพิการแก่บุคคลที่มีหน้าที่ในการดูแลโดยเฉพาะครอบครัว ภายใต้งบประมาณ 500,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ ตลอดระยะเวลา 5 ปี

- (5) โครงการจัดที่พักอาศัย สถานที่ และสิ่งแวดลอม เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่คนพิการทางร่างกาย ภายใต้กฎการควบคุมการก่อสร้างอาคาร (Building Control Regulations) กำหนดให้อาคารที่สร้างใหม่ต้องเอื้ออำนวยให้คนพิการสามารถเข้าถึงอาคารได้สะดวกที่สุด และคณะกรรมการบริการสังคมแห่งชาติได้จัดทำประมวลการเข้าถึงอาคารโดยปราศจากอุปสรรค (Code on Barrier-Free Accessibility in Buildings) เพื่อกำหนดแนวทางสำหรับสถาปนิก วิศวกร และผู้พัฒนาโครงการอาคารใหม่และระบบขนส่งสาธารณะ เพื่อจัดให้มีการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกที่เอื้อประโยชน์ให้คนพิการ เช่น การกำหนดความกว้างของทางเดิน การติดตั้งลิฟต์และที่จอดรถของคนพิการ และอื่น ๆ ที่เป็นมิตรต่อคนพิการ
- (6) การจัดการคมนาคม เช่น การให้เงินอุดหนุนค่าใช้จ่ายในการเดินทางสำหรับคนพิการที่ยากจน หรือการบริการแท็กซี่สำหรับคนพิการ เพื่อให้ผู้ใช้บริการสามารถเดินทางได้อย่างสะดวกและปลอดภัย
- (7) การให้ความช่วยเหลือด้านการเงินจากหน่วยงานสาธารณะ (Public Work Department) แก่คนพิการ หลังจากที่บิดามารดาของคนพิการเสียชีวิต
- (8) การจัดตั้งหน่วยงานเพื่อช่วยเหลือในการให้คำแนะนำทางการเงินแก่คนพิการ รวมถึงการจัดทำแผนสินเชื่อ (Trust Scheme) ให้บิดามารดาโอนเงินเข้าบัญชีสินเชื่อของตน เพื่อที่ในอนาคตหากบิดามารดาเสียชีวิตไปก่อน บุตรที่พิการก็ยังได้รับการเลี้ยงดูโดยใช้เงินในบัญชีได้
- (9) กระทรวงสาธารณสุขได้จัดให้มีการช่วยเหลือด้านการเงินแก่คนชราและคนพิการในโครงการการร่วมดูแลเบื้องต้น (Primary Care Partnership Scheme (PCPS)) โดยให้ความช่วยเหลือแก่ชาวสิงคโปร์ที่เป็นคนพิการ กล่าวคือ ผู้ที่ไม่สามารถทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้ในการดำรงชีวิตประจำวันได้ด้วยตนเอง ได้แก่ การทำความสะอาดร่างกายหรืออาบน้ำ ทานอาหาร เดินทาง แต่งตัว หรือเคลื่อนไหว และมรายได้ต่อเดือนของครอบครัวไม่เกิน 800 ดอลลาร์สิงคโปร์
- (10) คณะกรรมการบริการสังคมแห่งชาติได้จัดให้มีศูนย์ข้อมูล One Stop Information Centre ขึ้น 2 แห่ง ผ่านระบบออนไลน์และศูนย์บริการด้วยบุคคล เพื่อให้คนพิการสามารถเข้าถึงข้อมูลการบริการต่างๆ ได้
- (11) กระทรวงการพัฒนาสังคม เยาวชน และกีฬา ได้สนับสนุนเงินทุนให้แก่องค์กรการสวัสดิการสังคม (The Society of Moral Charities) เพื่อจัดตั้งศูนย์ข้อมูลและส่งต่อคนพิการ (Disability Information and Referral Centre (DIRC)) โดยศูนย์นี้จะทำหน้าที่ให้ข้อมูล คำแนะนำ และนำคนพิการและผู้ดูแลเข้าถึงสถานบริการต่าง ๆ เช่น ศูนย์การดูแล การพยาบาล และการดูแลนักเรียนพิเศษต่อไป

1.2 ความเหมือนและความแตกต่างของกฎหมาย/นโยบายและสิทธิคนพิการ

จากการศึกษาสรุปความเหมือนและความแตกต่างของกฎหมาย/นโยบายและสิทธิคนพิการมีข้อสรุปดังนี้

ความเหมือน

1. การนิยามหรือให้ความหมายความพิการ แม้ว่าการจัดแบ่งประเภทของความพิการจะแตกต่างกันไปบ้าง แต่กฎหมายทุกประเทศให้ความหมายของคนพิการค่อนข้างจะเหมือนกัน คือ คนที่บกพร่องทางกายและจิตใจ และความบกพร่องนั้นกระทบต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน หรือทำให้มีโอกาสบางอย่าง
2. การกระตุ้นให้คนพิการมีอาชีพและงานทำ จะเห็นได้ว่ากฎหมายทั้ง 3 ประเทศ สนับสนุนส่งเสริมให้คนพิการเข้าสู่ระบบงาน การกระตุ้น/บังคับ ให้สถานประกอบการรับคนพิการเข้าทำงาน ไม่เลือกปฏิบัติต่อคนพิการหากคนพิการมีคุณสมบัติตรงกับหน้าที่ในงานนั้นๆ
3. การมองเห็นคุณค่าของความเป็นคน การมีกฎหมายหรือนโยบายในด้านคนพิการแสดงให้เห็นว่า ประเทศ รัฐและสังคมให้ความสำคัญกับคนพิการ เห็นศักยภาพที่คนพิการสามารถจะเป็นอำนาจประโยชน์แก่สังคมได้ ประเทศไทยประกาศใช้พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 (ค.ศ.1991) แม้จะเป็นกฎหมายด้านคนพิการฉบับแรก แต่ก็เป็นเวลาของการตื่นตัวเกิดขึ้นพร้อมๆ กับประเทศสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1990 อังกฤษในปี ค.ศ.1995 และหรือหลายประเทศในตะวันตกกำลังตื่นตัวและปรับปรุงกฎหมายทางด้านคนพิการของตนเอง
4. การได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐ การมีกฎหมาย นโยบายเพียงลำพังไม่สามารถจะทำให้งานด้านการช่วยเหลือ ฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการบรรลุผลสำเร็จได้หากงบประมาณ หรือ “เม็ดเงิน” ในการดำเนินการ จะเห็นได้ว่าทั้ง 3 ประเทศได้รับเงินสนับสนุนในการดำเนินงานจากภาครัฐ

ความแตกต่าง

1. อุดมการณ์หรือทัศนะที่มีต่อคนพิการ จะเห็นได้ว่าถ้อยคำและทิศทางบางประการในกฎหมายด้านคนพิการของไทยกับอังกฤษ/อเมริกา นั้นมีความแตกต่างกัน ซึ่งอาจไม่ปรากฏในหน้าทฤษฎีกฎหมายเลย แต่ผู้วิจัยพยายามจะถอดรหัสจากการอ่านกฎหมายทั้ง 3 ประเทศให้เห็นว่ามีความแตกต่างกัน กล่าวคือ กฎหมายฯ ของไทยนั้นมองว่าคนพิการมีความเสียเปรียบในสังคม เนื่องจากความพิการของเขาเองมิใช่ความผิดของสังคม ดังนั้นสังคมควรโอบอุ้มให้การเกื้อกูล ส่งเสริมพัฒนา ช่วยเหลือคนพิการเหล่านั้นด้วยจิตใจที่เมตตา สงสารและมีจิตสำนึก มโนธรรม ช่วยเหลือคนนั้นหมายความว่า หากบุคคลใดไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย บุคคลนั้นอาจไม่พร้อมที่จะเกื้อกูล สังคม หรืออาจขาดจิตสำนึกและมโนธรรม แต่ไม่ถือเป็นเรื่องร้ายแรงและผิดกฎหมายหรือต้องลงโทษบุคคลนั้น ดังนั้นกฎหมายฉบับนี้บางท่านเรียกว่า “กฎหมายแห่งเมตตาธรรม” ซึ่งแตกต่างจากกฎหมายฯ ของอังกฤษและอเมริกา ที่มีทัศนะมุมมองต่อคนพิการว่าความเสียเปรียบโดยโอกาสของคนพิการนั้น เกิดจากสังคมเป็นผู้กระทำ โดยเฉพาะการไม่ให้ออกาสหรือการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการ

(Discrimination) ของสังคม ดังนั้นการเลือกปฏิบัติถือเป็นการลิดรอนสิทธิและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์และถือเป็นเรื่องผิดกฎหมายและสมควรได้รับการลงโทษ

2. ทิศทางในการพัฒนาช่วยเหลือคนพิการ ความชัดเจนของการนำพาคนพิการเข้าสู่อาชีพ และการมีส่วนร่วมของสังคม ประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกามีความเอาใจจริงเอาใจในการส่งเสริมให้คนพิการเข้าสู่ตลาดแรงงานมากกว่าประเทศไทย จะเห็นได้ว่ากฎหมาย ของอังกฤษและสหรัฐอเมริกานั้น จะเน้นหนักไปในเชิงการพัฒนา กล่าวคือ นโยบายในการหนุนเสริมทางด้าน การเข้าสู่อาชีพ การเข้าถึงสังคม บริการ สินค้า และการศึกษา ก่อนข้างจะมีความชัดเจน (Aggressive) แต่สำหรับ กฎหมาย ของไทยจะเน้นหนักไปในเชิงการรักษาหรือการสงเคราะห์ทางการแพทย์แก่คนพิการมากกว่า จะเห็นได้ ว่า นโยบาย แนวทางด้าน การรักษาพยาบาลหรือการฟื้นฟูสมรรถภาพทางกายนั้น ทั้งอังกฤษและอเมริกามีได้บรรจุหรือกล่าวไว้ในกฎหมายด้านคนพิการ

3. การมีองค์กรติดตามและการบริหารจัดการอย่างจริงจัง สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้มาตรการการบังคับใช้กฎหมายหรือการนำนโยบายทางด้านคนพิการไปใช้ก่อนข้างได้ผล โดยเฉพาะใน ประเทศอังกฤษ เนื่องจากหน่วยงานที่ติดตามกำกับดูแลเรื่องนี้โดยเฉพาะในส่วนกลาง ได้แก่ คณะกรรมการด้านสิทธิของคนพิการ (DRC) องค์กรด้านการจัดหางาน (ATW) และ Jobcentre Plus และสภาคนพิการแห่งชาติ (NDC) ในส่วนท้องถิ่น ก็มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (SSDs) รวมทั้ง ภาคเอกชนและอาสาสมัครในการติดตาม ดูแลคนพิการให้ได้รับความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ อย่าง ใกล้ชิดและต่อเนื่อง ส่วนประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่กว้างใหญ่ และบางครั้ง ในแต่ละรัฐมี กฎหมายของตนเองและองค์กรที่จะติดตามดูแลไม่ทั่วถึง แม้ว่าจะมีกฎหมายป้องกันการเลือกปฏิบัติและ มีบทลงโทษ แต่ก็พบว่ามีปัญหาคนพิการถูกละเลยและเลือกปฏิบัติอยู่บ่อยครั้ง สำหรับประเทศไทยนั้น การดำเนินการกำกับดูแล การกระตุ้นการใช้กฎหมายยังน้อยมาก ทั้งนี้อาจเพราะไม่มีบทลงโทษส่วน หนึ่ง อีกส่วนหนึ่งเนื่องจากขาดองค์กรและบุคลากรที่สอดส่องดูแลอย่างจริงจัง อีกประการหนึ่งก็คือขาด เอกภาพในการทำงาน เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้มีรัฐมนตรี/องค์กรที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบ 3-4 หน่วยงาน คือ กระทรวงศึกษาธิการ

สิทธิคนพิการ

ความหมายอันแท้จริงของสิทธิคนพิการ ซึ่งสรุปเป็นข้อต่าง ๆ ได้ ดังนี้

1. การก่อให้เกิดความตระหนักรู้ (Conscious and Awareness) เมืองไทยเรานี้ คนพิการ ถูกละเลย ทอดทิ้ง ขาดความดูแลอยู่ทั่วไปหมด ดังปรากฏในรายการหลังข่าวของสถานีโทรทัศน์ได้มี ความเข้าใจตระหนักรู้ และสำนึกในทุกข์ของคนพิการเหล่านี้ น้อยเหลือเกินทั้งจากฝ่ายรัฐ และฝ่าย ประชาสังคม รัฐจะต้องให้คนพิการทั้งหลายได้ตระหนักรู้ถึงสิทธิต่างๆ ของตนเองอันพึงมีและพึงได้รับ (Accessibility) สื่อสารมวลชนควรมีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินการเรื่องนี้ ตลอดจนการส่งเสริมด้าน การศึกษาสาธารณะด้วย

2. การดูแลด้านการรักษาพยาบาล การดูแลรักษาพยาบาลนี้ต้องครอบคลุมทั้งด้านวินิจฉัยโรค การรักษาเย็บเย็บ การผ่าตัดรักษาความพิการตลอดจนด้านการป้องกันการรักษาความพิการของผู้พิการ และการฝึกเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ในการรักษาพยาบาลถือเป็นความสำคัญสูงสุด
3. การฟื้นฟูสมรรถภาพ การฝึกทักษะขั้นพื้นฐาน การให้คำปรึกษา การทำกายภาพบำบัด เวชศาสตร์ฟื้นฟู การใช้จิตวิทยาเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นตนเองจะช่วยคนพิการให้มีการพัฒนา หรือให้ชดเชยกิจกรรมที่จะลดผลกระทบ
4. การให้บริการด้านการสนับสนุน รัฐควรสนับสนุนการพัฒนา การผลิต และการบริการวางแผนในการทำมาหาเลี้ยงชีพของคนพิการ การสมัครงาน ความร่วมมือของหน่วยราชการโดยศาลยุติธรรม และสำนักอัยการสูงสุด การจัดสรรอุปกรณ์ต่างๆ แก่คนพิการให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้โดยไม่คิดมูลค่าหรือให้เสียค่าใช้จ่ายที่ต่ำ
5. การแสดงความรังเกียจเหยียดฉันท์ (Discrimination) สังคมต้องแสดงความเมตตา อาหารต่อคนพิการทุกประเภทโดยไม่รังเกียจ ดูหมิ่น หรือล้อเลียนแต่ประการใดทั้งสิ้น การให้การดูแลแก่เยาวชนจัดเป็นเรื่องสำคัญในกรณีนี้
6. การให้บริการเข้าถึงการสนับสนุนจากรัฐและกฎหมาย (Accessibilities) ได้แก่ เรียนร่วมกับเด็กปกติ เครื่องอำนวยความสะดวก ตามที่สาธารณะ ถนนหนทาง พาหนะเดินทาง ขนส่งสาธารณะ อาคารสาธารณะ ข้อมูลข่าวสาร และการประชาสัมพันธ์ อักษรเบรลล์ ภาษามือ สื่อกีฬา สถานที่ทางวัฒนธรรม การมีส่วนร่วมในพิธีกรรมทางศาสนา สิทธิในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง การเข้าร่วมกิจกรรมของสังคมทั้งด้านศิลปะ วัฒนธรรม การดนตรี และการกีฬา
7. ที่อยู่อาศัย รัฐต้องรับผิดชอบในการจัดหาที่พักและที่อยู่อาศัยหรือสถานพักพิงคนพิการรวมทั้งผู้ป่วย HIV/AIDS ด้วย) โดยเฉพาะในกรณีที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ จำเป็นจะต้องจัดหาผู้ปกครองหรือผู้ดูแลให้
8. การศึกษา การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการนั้นต้องถือเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องมีการสนับสนุนเป็นระบบในทุกๆระดับ เพื่อสามารถนำไปประกอบอาชีพต่อไปได้
9. การจ้างงาน ได้แก่ คนพิการจะต้องได้รับโอกาสที่เท่าเทียมกันในทุกประเภทที่เหมาะสม คนพิการแต่ละคน การทำงานจะต้องได้รับผลตอบแทนเป็นเงินเท่าเทียมกับบุคคลอื่น การฝึกฝนอาชีพต้องได้รับการส่งเสริม การให้เงินกู้ยืม หรือการให้เงินช่วยเหลือสำหรับธุรกิจขนาดเล็ก ลดหย่อนภาษี การช่วยเหลือด้านการเงิน ฯลฯ
10. การรักษารายได้และความมั่นคงทางสังคม ได้แก่ มาตรการต้องรวมถึงการที่จะช่วยคนพิการฟื้นฟูความสามารถที่มีรายได้ได้อย่างพอเพียง
11. ชีวิตครอบครัวและความมั่นคงส่วนบุคคล ได้แก่ คนพิการควรจะได้รับประสบการณ์ด้านความสุขทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ การมีครอบครัวและมีบุตรได้ คนพิการต้องตระหนักถึงเพศสัมพันธ์ที่ไม่ถูกต้อง และต้องหยุดยั้งความไม่ถูกต้องนั้น
12. มาตรการเสริม ได้แก่ การประชาสัมพันธ์และการค้นคว้าเกี่ยวกับเงื่อนไขในการดำรงชีวิตของคนพิการ โดยการรวบรวมแหล่งข้อมูลการสำรวจแห่งชาติ และสถิติต่างๆ การจัดทำนโยบาย

การวางแผนด้านการพัฒนาทั่วไป นโยบายด้านเศรษฐกิจต่างๆ ซึ่งรัฐต้องรวมเอาความพิการเข้าไปในหน่วยงานปกติของหน่วยงานรัฐบาลทั้งระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น การประสานงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดตั้ง และการสร้างความเข้มแข็งของคณะกรรมการประสาน งานระดับชาติ การจัดตั้งองค์กรคนพิการควรได้รับการรับรองการส่งเสริมกำลังใจ และการสนับสนุนทางการเงิน การฝึกอบรมบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนและการจัดโครงการต่างๆ การประชาสัมพันธ์ระดับชาติ ต้องดำเนินการอย่างจริงจังมุ่งให้บรรลุผลสำเร็จ การออกกฎหมายเพื่อให้สิทธิของคนพิการมีผลบังคับใช้ การประสานงานระหว่างประเทศที่พัฒนาแล้ว การประสานงานระดับนานาชาติภายในองค์กรสหประชาชาติ (UN. Convention on Persons with Disabilities)

2. สรุปความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และการพัฒนาระบบบริการสวัสดิการสังคมอื่น ๆ และระบบบริการสวัสดิการสังคมที่กำหนดไว้ในมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

ส่วนที่ 1 สรุปข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มที่ 1 นักวิชาการ จำนวน 5 คน

กลุ่มที่ 2 เจ้าหน้าที่ของรัฐ จำนวน 6 คน

กลุ่มที่ 3 เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน จำนวน 5 คน

กลุ่มที่ 4 ผู้นำชุมชน จำนวน 5 คน

กลุ่มที่ 5 ครูในสถานศึกษา จำนวน 5 คน

กลุ่มที่ 6 ผู้ปกครองหรือสมาชิกในครอบครัวของคนพิการ จำนวน 5 คน

ส่วนที่ 2 สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับระบบบริการสวัสดิการสังคมเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ตามมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550

1. การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าอุปกรณ์ เครื่องช่วยความพิการ และสื่อส่งเสริมพัฒนาการ

กลุ่มที่ 1 นักวิชาการ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ นักวิชาการ เกี่ยวกับการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าอุปกรณ์ เครื่องช่วยความพิการ และสื่อส่งเสริมพัฒนาการ ได้แก่ ยามีราคาแพงสำหรับกลุ่มออทิสติก การฟื้นฟูสมรรถภาพต้องรวมการใช้กายอุปกรณ์ การฟื้นฟูสมรรถภาพต้องเหมาะสมกับสภาพความพิการ การจัดการฟื้นฟูสมรรถภาพแบบบูรณาการแบบครบวงจร รัฐออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางมารับบริการฟื้นฟูสมรรถภาพ ควรมีบริการซ่อมและเปลี่ยนอุปกรณ์เครื่องช่วยความพิการ มีปัญหาเรื่องการเดินทาง การปรับสภาพแวดล้อม

กลุ่มที่ 2 เจ้าหน้าที่ของรัฐ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ เจ้าหน้าที่ของรัฐ เกี่ยวกับ การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าอุปกรณ์ เครื่องช่วยความพิการ และสื่อส่งเสริมพัฒนาการ ได้แก่ คนพิการยังไม่ทราบถึงสิทธิและได้สิทธิไม่เท่าเทียมกับคนปกติ ต้องการปรับปรุงระบบการจัดสรรอุปกรณ์ ควรเพิ่มเติมเรื่องรถเข็นรถสามล้อให้ทั่วถึงโดยเฉพาะในชนบท หนังสือเสียงและตำราอักษรเบลล์มีน้อย มีความครอบคลุมทุกประเภทความพิการมากขึ้น ค่าขนส่งสำหรับกลุ่มออทิสติก ควรมีการประกันสังคมให้คนพิการ ตามลำดับ

กลุ่มที่ 3 เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เกี่ยวกับ การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าอุปกรณ์ เครื่องช่วยความพิการ และสื่อส่งเสริมพัฒนาการ ได้แก่ ค่ายาแพงสำหรับกลุ่มออทิสติก ควรให้บริการแพทย์ที่บ้าน มีข้อจำกัดเรื่องอุปกรณ์สำหรับคนหูหนวก ควรเร่งการออกกฎหมายกระทรวงเรื่องระดับความพิการ และราคากลางของกายอุปกรณ์ ควรมี One Stop Service ด้านการแพทย์ ขาดความพร้อมในบุคลากรฟื้นฟูสมรรถภาพสำหรับกลุ่มออทิสติก ควรมีการให้ความรู้ด้านการป้องกันความพิการ อุบัติเหตุ หลักประกันสุขภาพค่อนข้างดีแต่จะมีปัญหาเรื่องพรบ. ประกันสังคม

กลุ่มที่ 4 ผู้นำชุมชน

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ผู้นำชุมชน เกี่ยวกับ การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าอุปกรณ์ เครื่องช่วยความพิการ และสื่อส่งเสริมพัฒนาการ ได้แก่ คนพิการจำนวนมากเข้าไม่ถึงสิทธิเพราะไม่มีบัตรประชาชน ควรปรับปรุงเวลาการพิจารณาขึ้นทะเบียนคนพิการให้เร็วขึ้น คนพิการเข้าไม่ถึงสิทธิการบริการฟื้นฟูอุปกรณ์ ตามลำดับ

กลุ่มที่ 5 ครูในสถานศึกษา

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ครูในสถานศึกษา เกี่ยวกับ การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าอุปกรณ์ เครื่องช่วยความพิการ และสื่อส่งเสริมพัฒนาการ ได้แก่ รัฐควรประชาสัมพันธ์เรื่องการจดทะเบียนคนพิการและการได้รับสิทธิประโยชน์ต่างๆ ควรมีการฟื้นฟูด้านจิตใจประกอบกับการฟื้นฟูทางการแพทย์ คนพิการไม่สะดวกเรื่องการเดินทางไปใช้สิทธิประโยชน์ คนพิการไม่มีบัตรประชาชนเลยเข้าไม่ถึงสิทธิ ตามลำดับ

กลุ่มที่ 6 ผู้ปกครองหรือสมาชิกในครอบครัวของคนพิการ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ผู้ปกครองหรือสมาชิกในครอบครัวของคนพิการ เกี่ยวกับการบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าอุปกรณ์ เครื่องช่วยความพิการ และสื่อส่งเสริมพัฒนาการ ได้แก่ คนพิการและผู้ปกครองไม่ทราบสิทธิประโยชน์นี้ มีความสะดวกเวลาไปพบแพทย์ หน่วยงานบางแห่งไม่ทราบสิทธิประโยชน์นี้ รัฐควรสนับสนุนอุปกรณ์ อาทิ รถเข็นไฟฟ้า ตามลำดับ

2. การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติหรือแผนการศึกษาแห่งชาติตามความเหมาะสม ในสถานศึกษาเฉพาะหรือในสถานศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาทางเลือก หรือการศึกษานอกระบบ โดยให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา

กลุ่มที่ 1 นักวิชาการ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ นักวิชาการ เกี่ยวกับการศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติหรือแผนการศึกษาแห่งชาติตามความเหมาะสม ในสถานศึกษาเฉพาะหรือในสถานศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาทางเลือก หรือการศึกษานอกระบบ โดยให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ได้แก่ โรงเรียน ปฏิเสธไม่รับเด็กพิการ โรงเรียนสำหรับคนพิการอยู่ไกลบ้าน มีข้อจำกัดเรื่องสภาพแวดล้อม มีข้อจำกัดเรื่องหนังสืออักษรเบลล์ มีข้อจำกัดเรื่องล่ามภาษามือ มีข้อจำกัดเรื่องครูเฉพาะด้าน คนพิการควรได้เรียนตามประเภทความพิการ ควรทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล รัฐควรให้บริการฟรีเรื่องการเดินทางไปกลับระหว่างบ้านและสถานศึกษา ควรมีนวัตกรรมการศึกษานอกระบบ ไม่ควรให้คนพิการเรียนโรงเรียนเฉพาะ

กลุ่มที่ 2 เจ้าหน้าที่ของรัฐ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ เจ้าหน้าที่ของรัฐ เกี่ยวกับการศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติหรือแผนการศึกษาแห่งชาติตามความเหมาะสม ในสถานศึกษาเฉพาะหรือในสถานศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาทางเลือก หรือการศึกษานอกระบบ โดยให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ได้แก่ ความไม่พร้อมเรื่องสถานที่ ความไม่พร้อมของบุคลากรทางการศึกษา ความไม่พร้อมเรื่องอุปกรณ์ ต่างจังหวัดไม่ทราบนโยบาย ความไม่พร้อมเรื่องการเรียนร่วมกับเพื่อน ควรให้โอกาสเด็กพิการได้เรียนร่วม ควรจัดครูไปสอนที่บ้าน ควรส่งเสริมการศึกษานอกระบบ/การศึกษาทางเลือก เกิดการเลือกปฏิบัติกับนักศึกษาพิการ ตามลำดับ

กลุ่มที่ 3 เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เกี่ยวกับ การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติหรือแผนการศึกษาแห่งชาติตามความเหมาะสม ในสถานศึกษาเฉพาะหรือในสถานศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาทางเลือก หรือการศึกษานอกระบบ โดยให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ได้ควรสร้างประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการจัดการและการประเมินผลการศึกษาทางเลือกตามข้อจำกัดเรื่องงบประมาณการเรียนฟรีถึงปริญญาตรี ภาษามือควรมีมาตรฐานเดียวกัน ควรส่งเสริมการเรียนตามประเภทความพิการ มีข้อจำกัดเรื่องสภาพแวดล้อมของโรงเรียน ขาดการประชาสัมพันธ์เรื่องการศึกษานอกระบบและ Home School ตามลำดับ

กลุ่มที่ 4 ผู้นำชุมชน

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ผู้นำชุมชน เกี่ยวกับ การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติหรือแผนการศึกษาแห่งชาติตามความเหมาะสม ในสถานศึกษาเฉพาะหรือในสถานศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาทางเลือก หรือการศึกษานอกระบบ โดยให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ได้แก่ ผู้ปกครองที่มีเงินส่งให้เรียนหนังสือ เด็กพิการถูกหลอกใช้แรงงาน โรงเรียนปฏิเสธไม่รับเด็กพิการ ระบบโรงเรียนเด็กพิการในโรงเรียนน้อยไป เด็กพิการมีโอกาสเรียนร่วมกับเด็กปกติ ตามลำดับ

กลุ่มที่ 5 ครูในสถานศึกษา

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ครูในสถานศึกษา เกี่ยวกับ การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติหรือแผนการศึกษาแห่งชาติตามความเหมาะสม ในสถานศึกษาเฉพาะหรือในสถานศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาทางเลือก หรือการศึกษานอกระบบ โดยให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ได้แก่ เด็กพิการทางหูขาดโอกาสทางการศึกษามากที่สุด การเรียนร่วมสามารถความสัมพันธ์ทางสังคม ขาดแคลนบุคลากรผู้สอน มีข้อจำกัดเรื่องสื่อการเรียนการสอนในโรงเรียน ทักษะคติผู้ปกครองไม่ต้องการไม่ต้องการได้เรียนหนังสือ มีข้อจำกัดเรื่องสภาพแวดล้อมในโรงเรียน เด็กพิการในชนบทขาดโอกาสทางการศึกษาเยอะมาก มหาวิทยาลัยบางแห่งปฏิเสธรับนักศึกษาพิการ ตามลำดับ

กลุ่มที่ 6 ผู้ปกครองหรือสมาชิกในครอบครัวของคนพิการ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ผู้ปกครองหรือสมาชิกในครอบครัวของคนพิการ เกี่ยวกับ การศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติหรือแผนการศึกษาแห่งชาติตามความเหมาะสม ในสถานศึกษาเฉพาะหรือในสถานศึกษาทั่วไป หรือการศึกษาทางเลือก หรือการศึกษานอกระบบ โดยให้หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ได้แก่ ควรปรับทัศนคติให้ผู้ปกครองส่งลูกพิการไปโรงเรียน มีข้อจำกัดเรื่องโควตาเด็กพิการการของสถานศึกษา การสอนมีไม่หลากหลายสาขาวิชา ตำราอักษรเบลล์ราคาแพง ควร

แบบเรียนเฉพาะสำหรับเด็กพิการแต่ละประเภท พี่เลี้ยงที่โรงเรียนมีไม่เพียงพอ สื่อการสอน อาทิ คอมพิวเตอร์มีไม่เพียงพอ ตามลำดับ

3. การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การให้บริการที่มีมาตรฐาน การคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ ตลอดจนได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ และบริการสิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยี หรือความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อการทำงานและประกอบอาชีพของคนพิการ

กลุ่มที่ 1 นักวิชาการ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ นักวิชาการ เกี่ยวกับ การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การให้บริการที่มีมาตรฐาน การคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ ตลอดจนได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ และบริการสิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยี หรือความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อการทำงานและประกอบอาชีพของคนพิการ ได้แก่ ไม่มีหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรง ควรให้เอกชนทำ โดยรัฐให้เงินอุดหนุน ต้องพัฒนาศักยภาพคนพิการให้สอดคล้องกับบริษัทที่จ้างงาน บริษัทควรจัดสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มเติมให้กับคนพิการที่เข้าทำงาน คนพิการไม่สามารถใช้คืนเงินกู้ได้เท่ากับคนอื่น ๆ การมีงานทำจะเปลี่ยนภาระเป็นพลังสำหรับคนพิการ ควรตั้งคณะฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ โดยรวมบุคลากรจากหลากหลายวิชาชีพ ควรสนับสนุนให้คนพิการทำอาชีพอิสระ ควรสนับสนุนสวัสดิการเรื่องค่าใช้จ่ายในการเดินทาง

กลุ่มที่ 2 เจ้าหน้าที่ของรัฐ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ เจ้าหน้าที่ของรัฐ เกี่ยวกับ การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การให้บริการที่มีมาตรฐาน การคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ ตลอดจนได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ และบริการสิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยี หรือความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อการทำงานและประกอบอาชีพของคนพิการ ได้แก่ ควรมีการปรับทัศนคติขององค์กรใหญ่ๆ ต่อการว่าจ้างคนพิการ หน่วยงานของรัฐควรจ้างงานคนพิการ ควรสนับสนุนให้ชาวต่างชาติเข้าชมและอุดหนุนผลิตภัณฑ์ของคนพิการ จะทำให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น จะทำให้คนพิการได้รับการยอมรับมากขึ้น ขาดการคุ้มครองแรงงานพิการที่ชัดเจน ขาดการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ ขาดการส่งเสริมการรวมกลุ่มประกอบอาชีพของคนพิการ ควรมีการจัดตั้งกองทุนการบริการสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการประกอบอาชีพ หลักสูตรการฝึกอาชีพไม่สอดคล้องกับความต้องการของคนพิการ และชุมชน ศูนย์ฝึกอาชีพขาดความพร้อมเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกสถานที่และอุปกรณ์ ศูนย์ฝึกอาชีพควรให้บริการคำปรึกษาด้านธุรกิจและมีการติดตามประเมินผล ควรมีการเตรียมความพร้อมสำหรับคนพิการก่อนเข้าทำงาน องค์กรที่ว่าจ้างควรเตรียมความพร้อมเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวก รัฐควรมีการสนับสนุนเรื่องการฝึกอาชีพ ตามลำดับ

กลุ่มที่ 3 เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เกี่ยวกับ การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การให้บริการที่มีมาตรฐาน การคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ ตลอดจนได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ และบริการสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยี หรือความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อการทำงานและประกอบอาชีพของคนพิการ ได้แก่ การออกกฎหมาย สัดส่วน 1/100 ล่าช้า มีข้อจำกัดการรับคนหูหนวกเข้าทำงานทั้งภาครัฐและเอกชน การจัดตั้ง การดำเนินการล่าช้า ควรสนับสนุนให้มหาวิทยาลัยประชาสัมพันธ์ศึกษานักศึกษาพิการ กอง การมีบริการให้คำปรึกษาเรื่องธุรกิจ ควรมีการประเมินผลกองทุนกู้ยืม ควรให้สื่อเสริมสร้างสังคม ส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระและการใช้อินเทอร์เน็ตช่วยในการทำงาน ตามลำดับ

กลุ่มที่ 4 ผู้นำชุมชน

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ผู้นำชุมชน เกี่ยวกับ การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การให้บริการที่มีมาตรฐาน การคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ ตลอดจนได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ และบริการสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยี หรือความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อการทำงานและประกอบอาชีพของคนพิการ ได้แก่ ทุนกู้ยืมสำหรับคนพิการมีข้อจำกัดเรื่องคนพิการ และการชำระหนี้คืน ควรส่งเสริมทุนประกอบอาชีพให้ครอบครัวคนพิการ คนพิการที่หูหนวกมีงานทำ เปรียบ ควรเพิ่มศูนย์บริการฝึกอาชีพในชุมชน ตามลำดับ

กลุ่มที่ 5 ครูในสถานศึกษา

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ครูในสถานศึกษา เกี่ยวกับ การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การให้บริการที่มีมาตรฐาน การคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ ตลอดจนได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ และบริการสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยี หรือความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อการทำงานและประกอบอาชีพของคนพิการ ได้แก่ รัฐควรส่งเสริมให้คนพิการประกอบอาชีพอิสระ ควรมีศูนย์ฝึกอาชีพในชุมชน การฝึกอาชีพไม่สอดคล้องกับความต้องการสินค้าในชุมชน ควรมีการติดตามประเมินผลการฝึกอาชีพ ควรมีการฝึกอาชีพร่วมระหว่างคนพิการและคนปกติ ควรมีการบูรณาการระหว่างการศึกษาการฝึกอาชีพและการฟื้นฟูด้านร่างกายและจิตใจ รัฐควรสนับสนุนการกู้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพ องค์กรใหญ่ๆ ไม่อยากรับคนพิการเข้าทำงาน รัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาควบคู่กับการฝึกอาชีพ ตามลำดับ

กลุ่มที่ 6 ผู้ปกครองหรือสมาชิกในครอบครัวของคนพิการ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ผู้ปกครองหรือสมาชิกในครอบครัวของคนพิการ เกี่ยวกับ การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ การให้บริการที่มีมาตรฐาน การคุ้มครองแรงงาน มาตรการเพื่อการมีงานทำ ตลอดจนได้รับการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ และบริการสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยี หรือความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อการทำงานและประกอบอาชีพของคนพิการ ได้แก่ เห็นด้วย

กับการได้สิทธิประโยชน์นี้ ควรสนับสนุนอาชีพคนหูหนวกด้านที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ควรส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระ ตามลำดับ

4. การยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองอย่างเต็มที่ และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ตลอดจนได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับคนพิการ

กลุ่มที่ 1 นักวิชาการ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ นักวิชาการ เกี่ยวกับ การยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ตลอดจนได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับคนพิการ ได้แก่ ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ สื่อต้องเสริมสร้างเจตคติเชิงสร้างสรรค์ต่อคนพิการ คนพิการทางจิตไม่กล้าเปิดเผยตัวต่อนายจ้าง คนพิการมีสัดส่วนน้อยในระบบเลือกตั้ง หน่วยงานราชการควรจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้เป็นแบบอย่าง ต้องใช้มาตรการทางสังคมเสริมครอบครัว สังคม และรัฐบาลต้องสนับสนุนและให้โอกาส ใช้งานทางวิชาการสนับสนุน ตามลำดับ

กลุ่มที่ 2 เจ้าหน้าที่ของรัฐ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ เจ้าหน้าที่ของรัฐ เกี่ยวกับ การยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ตลอดจนได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับคนพิการ ได้แก่ การมีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านเศรษฐกิจและสังคมจะทำให้คนพิการมีส่วนร่วมมากขึ้น คนพิการได้รับโอกาสในมีส่วนร่วมทางการเมือง คนพิการมีส่วนร่วม 60 % แต่มีน้ำหนักต่างกัน มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกแบบ Universal Design คนพิการควรเป็นสมาชิกพรรคการเมือง ตามลำดับ

กลุ่มที่ 3 เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เกี่ยวกับ การยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ตลอดจนได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับคนพิการ ได้แก่ คนพิการมีส่วนร่วมทางการเมืองเพิ่มขึ้น รัฐควรสนับสนุนงบประมาณการบริการสาธารณะและสิ่งอำนวยความสะดวกให้มากขึ้น ควรมีล่ามภาษามือตามแหล่งท่องเที่ยว ควรมีล่ามภาษามือขณะพรรคการเมืองทำการหาเสียงเลือกตั้ง ควรมีล่ามภาษามือขณะตำรวจทำการสอบสวนคนหูหนวกผู้ต้องสงสัย คนพิการมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจค่อนข้างน้อย ควรสนับสนุนให้องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นดูแลเรื่องบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ ตามลำดับ

กลุ่มที่ 4 ผู้นำชุมชน

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ผู้นำชุมชน เกี่ยวกับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ตลอดจนได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่างๆที่จำเป็นสำหรับคนพิการ ได้แก่ พิจารณามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมและกิจการทางการเมือง รัฐควรสนับสนุนค่าเดินทาง จะมีส่วนร่วมเฉพาะกลุ่มคนพิการด้วยกัน ตามลำดับ

กลุ่มที่ 5 ครูในสถานศึกษา

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ครูในสถานศึกษา เกี่ยวกับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ตลอดจนได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่างๆที่จำเป็นสำหรับคนพิการ ได้แก่ ควรปรับทัศนคติของคนในสังคมและคนพิการให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ควรสนับสนุนให้คนพิการเป็นผู้นำชุมชน ควรสนับสนุนให้สตรีพิการมีส่วนร่วมทางการเมืองและงานสายยุติธรรม รัฐควรสนับสนุนด้านสิ่งอำนวยความสะดวกให้มากที่สุด ทัศนคติของผู้ปกครองที่ไม่อยากให้เด็กพิการมีส่วนร่วมทางสังคม ควรตั้งองค์กรสำหรับการพัฒนาเด็กออทิสติกโดยรัฐให้เงินสนับสนุน ตามลำดับ

กลุ่มที่ 6 ผู้ปกครองหรือสมาชิกในครอบครัวของคนพิการ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ผู้ปกครองหรือสมาชิกในครอบครัวของคนพิการ เกี่ยวกับการยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป ตลอดจนได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่างๆที่จำเป็นสำหรับคนพิการ ได้แก่ เด็กพิการมีส่วนร่วมทางสังคม เช่น เข้ากันได้ดีกับเพื่อนๆ และคนทั่วไป เด็กพิการมีส่วนร่วมทางการเมือง เช่น การไปเลือกตั้ง เด็กหูหนวกมีข้อจำกัดในการมีส่วนร่วม เนื่องจากมีล่ามภาษามือไม่เพียงพอ คนในสังคมควรเปิดโอกาสให้คนพิการมีส่วนร่วมไม่ควรมองเป็นความสงสาร ควรมีรถเมล์ระบบไฮโดรลิก รถไฟฟ้าควรมีลิฟท์ทุกสถานี ตามลำดับ

5. การช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย แผนงาน โครงการ กิจกรรมการพัฒนาและบริการอันเป็นสาธารณะ ผลลัพธ์ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต การช่วยเหลือทางกฎหมาย และการจัดหาหนายความว่าต่างแก็คดีสำหรับคนพิการ

กลุ่มที่ 1 นักวิชาการ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ นักวิชาการ เกี่ยวกับการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย แผนงาน โครงการ กิจกรรมการพัฒนาและบริการอันเป็นสาธารณะ ผลลัพธ์ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต การช่วยเหลือทางกฎหมาย และการจัดหาหนายความว่าต่างแก็คดีสำหรับคนพิการ ได้แก่ หนายความยังมีน้อยไป ให้ สว. เชิญคนที่เกี่ยวข้องมาทำความเข้าใจ ต้องจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้คนพิการและมีการประเมินผลการใช้งาน มีบริการทางกฎหมายที่ไม่เสียค่าใช้จ่าย ควรสร้างเครือข่าย

คนพิการในชุมชน ควรมีอาสาสมัครบอกข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ บูรณาการแผนคนพิการเข้ากับแผนต่าง ๆ ของ อปท. ต้องมีคนที่เป็นกลางช่วยให้เข้าถึงความยุติธรรม ตามลำดับ

กลุ่มที่ 2 เจ้าหน้าที่ของรัฐ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ เจ้าหน้าที่ของรัฐ เกี่ยวกับการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย แผนงาน โครงการ กิจกรรมการพัฒนาและบริการอันเป็นสาธารณะ ผลิตภัณฑ์ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต การช่วยเหลือทางกฎหมาย และการจัดหาหนายความว่าต่างแก้คดีสำหรับคนพิการ ได้แก่ คนพิการเข้าถึงการบริการด้านกฎหมายน้อยเพราะเป็นเรื่องใหม่ ควรมีช่องทางให้บริการคำปรึกษา คำนต่าง ๆ สำหรับคนพิการ รัฐกำลังผลักดันเรื่องทนายความสำหรับคนพิการ ควรมีการจัดอบรมเรื่องกฎหมาย ควรมีเครือข่ายระดับชุมชนในการให้ความรู้เรื่องการใช้สิทธิด้านกฎหมาย คนพิการควรมีบทบาทและมีส่วนร่วมในทุกกระทรวง ตามลำดับ

กลุ่มที่ 3 เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน เกี่ยวกับการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย แผนงาน โครงการ กิจกรรมการพัฒนาและบริการอันเป็นสาธารณะ ผลิตภัณฑ์ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต การช่วยเหลือทางกฎหมาย และการจัดหาทนายความว่าต่างแก้คดีสำหรับคนพิการ ได้แก่ คนพิการยังเข้าถึงนโยบายและแผนงานค่อนข้างน้อย ควรสนับสนุนให้คนพิการเข้าถึงนโยบายและแผนขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ควรมีคนพิการในสายงานยุติธรรมเพิ่ม การช่วยเหลือทางกฎหมายยังไม่มีประสิทธิภาพ ตามลำดับ

กลุ่มที่ 4 ผู้นำชุมชน

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ผู้นำชุมชน เกี่ยวกับการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย แผนงาน โครงการ กิจกรรมการพัฒนาและบริการอันเป็นสาธารณะ ผลิตภัณฑ์ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต การช่วยเหลือทางกฎหมาย และการจัดหาทนายความว่าต่างแก้คดีสำหรับคนพิการ ได้แก่ ควรสนับสนุนให้คนพิการเข้าถึงนโยบายและแผนงานมากกว่านี้ ควรสนับสนุนให้ผู้พิการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายด้วยตนเอง ควรสนับสนุนให้บุคลากรของรัฐมีการบริการที่ดีขึ้นเวลาคนพิการไปใช้บริการ รัฐควรสนับสนุนการจัดหาทนายให้คนพิการ ตามลำดับ

กลุ่มที่ 5 ครูในสถานศึกษา

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของ ครูในสถานศึกษา เกี่ยวกับการช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย แผนงาน โครงการ กิจกรรมการพัฒนาและบริการอันเป็นสาธารณะ ผลิตภัณฑ์ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต การช่วยเหลือทางกฎหมาย และการจัดหาทนายความว่าต่างแก้คดีสำหรับคนพิการ ได้แก่ เห็นด้วยกับการให้มีทนายและศูนย์ช่วยเหลือทางกฎหมายสำหรับคนพิการ นักกฎหมายยังไม่มี